

РЕШЕНИЕ

№ 2743

гр. София, 25.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12144** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на Районен съд /РС/ – [населено място], представляван от административен ръководител – Председател Е. З. Т., срещу Решение № Ж-328 от 18.11.2013г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД; Комисията/.
В съдебното заседание жалбоподателят, чрез Председателя Е. Т. и адв. Х., поддържа изложеното в жалбата и се претендира отмяна на постановеното решение. Излагат се съображения за допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди се, че жалбоподателят не е уведомен за стартиралото пред КЗЛД производство, както и че е нарушена разпоредбата на чл. 38 от ЗЗЛД относно срока за подаване на жалба за установяване на нарушение на ЗЗЛД. Подробни правни съображения по основателността на жалбата са развити в писмени бележки депозираните по делото на 07.04.2014г.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – Н. Х. Б., редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмени бележки от 19.03.2014г. и 28.03.2014г. излага съображения за правилност, законосъобразност и мотивираност на атакуваното решение. Посочва, че е нарушена разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8/26.02.2008г. за функциите и организацията на дейността на бюрата за съдимост. Акцентира върху обстоятелството, че е спазен едногодишният срок за сезиране на КЗЛД, тъй като за

неправомерното обработване на личните му данни е узнал към датата на връчване заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение. Моли подадената жалба да бъде отхвърлена като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Производството е образувано по постъпила в КЗЛД жалба с вх. № Ж-328/20.08.2013г. /л. 13-16 от делото/ от Н. Х. Б. срещу Районен съд – [населено място], за това, че извършва незаконосъобразно обработване на личните му данни. Твърдял е, че Районен съд – [населено място], въз основа на изискана справка от Регионална дирекция „Гранична полиция” /РДГП/ – Е., е представил заверен препис на Решение № 19/18.10.2001г., постановено по н.ах.дело № 10/2001г. по описа на РС – [населено място]. Със същото Б. е освободен от наказателна отговорност и му е наложена глоба в размер на 500 лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 7 месеца. Постановеният акт е влязъл в законна сила на 02.11.2001г., като въпреки изтичането на 5-годишния срок по чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8 районният съд, в качеството си на администратор, съхранява без правно основание лични данни за жалбоподателя, както и предоставя неправомерно такива на трети лица - РДГП. Моли КЗЛД да издаде решение, с което за извършване на нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗЗЛД да се наложи предвиденото от закона административно наказание. Приложено е заявление с вх. № 10015/05.08.2013г. по описа на РС – [населено място] /л. 17 от делото/, Определение от 06.08.2013г., с което се оставя без уважение заявление с вх. № 10015/05.08.2013г. /л. 18-19 от делото/, свидетелство за съдимост от 17.05.2012г. /л. 20 от делото/, писмо с изх. № 777/24.09.2012г. по описа на РС – [населено място] /л. 21 от делото/, Заповед за прекратяване на служебно правоотношение на държавен служител рег. № 4153/23.10.2012г., екземпляр № 5 /л. 22 от делото/.

За образуваното производство пред КЗЛД Председателят на РС – [населено място], е уведомен с писмо изх. № П – 5702/29.08.2013г. /л. 25-26 от делото/ и е предоставена възможност за изразяване на становище по постъпилата в КЗЛД жалба, както и за депозиране на доказателства в подкрепа на изложените от него твърдения. С рег. № С-583/13.09.2013г. е постъпило писмено становище относно съхраняването на бюлетините по чл. 78а от НК за срок от 15 години, а не за 5 години, както посочва жалбоподателят, и приложението на чл. 179, ал. 1, т. 2 на Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, специален спрямо ЗЗЛД /л. 23-24; л. 27-28 от делото/.

С решение от проведено заседание, обективизирано в Протокол № 33/25.09.2013г. /л. 33-34 от делото/, се обявява жалбата за допустима, конституирани са страните в производството и е насрочено разглеждане на спора по същество на 30.10.2013г. от 13:00ч.

С писмо изх. № П-6467/07.10.2013г. /л. 29-30 от делото/ Н. Х. Б., конституиран като жалбоподател в процедурата пред Комисията, е уведомен за насроченото на 30.10.2013г. открито заседание и му е предоставена възможност да се запознае с материалите по административната преписка.

С писмо изх. № П-6468/07.10.2013г. /л. 31-32 от делото/ Председателят на РС – [населено място], конституиран като ответна страна в процедурата пред Комисията, е уведомен за насроченото на 30.10.2013г. открито заседание и му е предоставена възможност да се запознае с материалите по административната преписка.

С Решение по т. I. 2 от Протокол № 37/30.10.2013г. и 31.10.2013г. /л. 35-36 от делото/ спорът е разгледан по същество, като жалбата на Б. е обявена за основателна и е предложено налагането на административно наказание – имуществена санкция в размер на 11 500 лева за нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗЛД – изводи, обективирани в атакувания пред настоящия съд административен акт.

С оспореното Решение № Ж-328 от 18.11.2013г. Комисията за защита на личните данни е приела, че подадената жалба с рег. № Ж-328/20.08.2013г. от Н. Б. е основателна и на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД е наложено на Районен съд – [населено място], административно наказание – имуществена санкция, в размер на 11 500 /единадесет хиляди и петстотин/ лева за това, че в качеството си на администратор на лични данни е съхранявал в бюлетин за наложени административни наказания по чл. 78а от Наказателния кодекс /НК/ личните данни на Н. Б., съдържащи се в Решение № 19/18.10.2001г., постановено по дело № 10/2001г. по описа на РС – [населено място], в нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗЛД.

Решение № Ж-328 от 18.11.2013г. е изпратено като приложение към уведомителни писма да участниците в производството – с изх. № П-7289/18.11.2013г. и с изх. № П-7290/18.11.2013г. /л. 10-12 от делото/.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Решение № Ж-328 от 18.11.2013г. на КЗЛД е изпратено на Председателя на РС – [населено място], с писмо изх. № П-7290/18.11.2013г. и е връчено на 21.11.2013г. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което има правен интерес от оспорване. Видно от датата на депозиране – 03.12.2013г., жалба с вх. № В-89/03.12.2013г. е подадена в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на административния акт съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД във връзка с чл. 152, ал. 1 във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспорваното решение представлява ИАА по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, доколкото е налице изрично волеизявление на КЗЛД, с което непосредствено са засегнати права, свободи и/или законни интереси на РС – [населено място]. При сезиране по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация /ПДКЗЛДНА; Правилника; издаден на основание чл. 9, ал. 2 от ЗЗЛД/ се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД във връзка с чл. 39, ал. 2 от ПДКЗЛДНА. Съгласно чл. 6, ал. 1 от с.з. компетентен да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон”. На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД - председател и 4 членове; чл. 4, ал. 1 от

Правилника/ при проведено открито заседание. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването, като следва да се съобрази и специалната норма на чл. 12 от Правилника, регламентираща валидността на решението, когато то може да се вземе и неприсъствено, ако председателят и всички членове на комисията са съгласни и го подпишат. Видно от Протокол № 37/30.10.2013г. и 31.10.2013г. на последното проведено заседание присъстват В. Ш., К. Д., В. Е., М. М. и В. Ц.. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

На второ място, съдът намира, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59 от АПК. Оспорваният ИАА съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал – КЗЛД; наименование на акта – решение; адресат на акта – Районен съд – [населено място], в качеството му на ответна страна по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД; фактически и правни основания за издаването му; разпоредителна част, с която обявява за основателна жалба с рег. № Ж-328/20.08.2013г., подадена от Н. Б., и на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД се налага на Районен съд – [населено място], административно наказание – имуществена санкция, в размер на 11 500 /единадесет хиляди и петстотин/ лева за това, че в качеството си на администратор на лични данни е съхранявал в бюлетин за наложени административни наказания по чл. 78а от НК личните данни на жалбоподателя, съдържащи се в Решение № 19/18.10.2001г., постановено по дело № 10/2001г. по описа на РС – [населено място], в нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗЛД.; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване –18.11.2013г.; подпис на лицата, участвали в производството, с означаване на заеманата длъжност – председател и членове на КЗЛД. Тъй като КЗЛД е колективен орган съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника, актът задължително съдържа подписите на лицата, участвали в гласуването, което обстоятелство е осъществено видно от Протокол № 37/30.10.2013г. и 31.10.2013г. Предвид това, съдът намира, че е спазена законоустановената форма на оспорваното Решение № Ж-328 от 18.11.2013г., следователно – не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, съдът счита, че не са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, предпоставка за отмяна на решението на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с чл. 28, ал. 1, т. 1, чл. 29, ал. 1 и чл. 36 и следващите от Правилника въз основа на жалба с рег. № Ж-328/20.08.2013г. от Н. Х. Б. срещу РС – [населено място]. За образуваното производство пред КЗЛД Председателят на РС – [населено място], е уведомен с писмо изх. № П – 5702/29.08.2013г. и му е предоставена възможност за изразяване на становище по постъпилата в КЗЛД жалба, както и за депозиране на доказателства в подкрепа на изложените от него твърдения. С рег. № С-583/13.09.2013г. е постъпило писмено становище относно съхраняването на бюлетините по чл. 78а от НК за срок от 15 години, а не за 5 години, както посочва жалбоподателят, и приложението на чл. 179, ал. 1, т. 2 на Закона за Министерството на вътрешните работи, специален спрямо ЗЗЛД.

С решение от проведено заседание, обективизирано в Протокол № 33/25.09.2013г.

ответникът е приел, за допустима депозираната жалба, конституирани са страните в производството и е насрочено разглеждане на спора по същество на 30.10.2013г. от 13:00ч.

С писмо изх. № П-6467/07.10.2013г. Н. Х. Б., конституиран като жалбоподател в процедурата пред Комисията, е уведомен за насроченото на 30.10.2013г. открито заседание и му е предоставена възможност да се запознае с материалите по административната преписка.

С писмо изх. № П-6468/07.10.2013г. Председателят на РС – [населено място], конституиран като ответна страна в процедурата пред Комисията, е уведомен за насроченото на 30.10.2013г. открито заседание и му е предоставена възможност да се запознае с материалите по административната преписка.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е спазена процедурата по уведомяването му за образуване на административно производство пред КЗЛД по повод постъпилата от Б. жалба. Видно от горепосоченото е изискано становище на основание на чл. 26 от АПК, както и предоставяне на всички относими към случая документи. Предоставена е възможност на РС – [населено място], за запознаване с материалите по преписката и за явяване на заседанието на 30.10.2013г., в което спорът ще се разглежда по същество. Неявяването на ответната страна, вкл. и неизпращането на представител, не може да се вмени като неправомерно поведение на КЗЛД. Комисията е предоставила възможност и на двете страни, в хода на производството, да изразят своите становища по разглежданата преписка. Приложените обратни разписки към писма изх. № П – 5702/29.08.2013г. /л. 25 от делото/ и изх. № П-6468/07.10.2013г. /л. 31 от делото/, съдържащи подпис на получателя и дата на получаване, удостоверяват факта, че РС – [населено място], е уведомен за образуването пред КЗЛД производство и за възможността същият да организира своята защитна теза. Предвид това, съдът намира, че правото му на защита не е ограничено по никакъв начин и административното производство е осъществено в съответствие с правилата на ЗЗЛД и АПК.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за неспазване на срока по чл. 38 от ЗЗЛД, поради което компетентният административен орган е следвало да прекрати производството в съответствие с принципите на чл. 4 и чл. 9 от АПК – законност и служебно начало. По смисъла на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД „при нарушаване на правата му по този закон всяко физическо лице има право да сезира Комисията за защита на личните данни в едногодишен срок от узнаване на нарушението, но не по-късно от пет години от извършването му”. Следователно, за да осъществи правото си на защита по реда на ЗЗЛД и подзаконовите актове по неговото прилагане, физическото лице следва да сезира административния орган не по-късно от една година от узнаване на нарушението. Законодателят, обаче, е въвел ограничение на възможността по всяко време засегнатите по ЗЗЛД физически лица да подават жалби до КЗЛД, като е посочил абсолютен срок за това – не по-късно от пет години от извършването на нарушението. Т.е. независимо от това дали е изтекъл или не едногодишният срок от узнаване на неправомерното деяние, производството не следва да се образува, ако към момента на подаване на жалбата до КЗЛД е изтекъл петгодишният период. Видно свидетелство за съдимост рег. № 1345/17.05.2012г. по описа на РС – [населено място], Н. Б. не е осъждан, като му е било наложено административно наказание глоба в размер на 500 лева и лишаване от права да управлява моторно превозно средство за срок от седем месеца, считано от влизане в сила на Решение № 19/18.10.2001г.,

постановено по дело № 10/2001г. по описа на РС – [населено място] – 02.11.2001г. При издаването на свидетелство за съдимост съгласно чл. 39, ал. 5 от Наредба № 8/26.02.2008г. се отбелязва конкретната цел, за която то се издава, а при постъпване на работа - длъжността, за която кандидатства лицето. В свидетелството за съдимост се вписват всички осъждания на лицето освен осъждането за престъпление, което е амнистирано и/или за което лицето е реабилитирано /чл. 39, ал. 2 във връзка с ал. 1 от Наредбата/. В случаите на реабилитация, на основание чл. 39, ал. 3 от Наредба № 8 същото се вписва само когато реабилитацията съгласно закон или указ не заличава последиците от осъждането, като се отбелязва, че лицето е реабилитирано, и се посочва датата на реабилитацията. Доколкото при издаването на процесното свидетелство законосъобразно е вписано наложено административно наказание по чл.78а НК е извън предмета на спора, но от датата на неговото издаване-17.05.2012г. започва да тече едногодишният срок за сезиране на КЗЛД от страна на Б. и този срок е изтекъл на 17.05.2013г.

С писмо № 777/24.09.2012г. РС – [населено място], е изпратил на РДГП – [населено място] справка за съдимост и заверен препис на Решение № 19/18.10.2001г. по дело № 10/2001г., на РС – [населено място]. КЗЛД установява, че към момента на изпращане на цитираното писмо с приложението към него е налице нарушение на ЗЗЛД, а именно по чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗЛД – „личните данни трябва да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели”. В настоящия случай е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя за обработване от него на данни, изразено чрез действие – изпращане на писмо № 777/24.09.2012г. и приложение към него. Нарушението е формално, на просто извършване, като за осъществяване на състава му е достатъчно да бъде налице горепосоченото изпълнително деяние. Петгодишния срок от извършване на нарушението изтича на 24.09.2017г. Следователно – жалба рег. № Ж-328/20.08.2013г. е подадена в петгодишния срок по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД и образуваното производство не е подлежало на прекратяване. Ако се приеме, че нарушението е извършено на 17.05.2012г., когато е издадено свидетелството за съдимост, то отново петгодишният срок по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД е спазен. Въз основа на така изложените мотиви съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че производството пред административния орган е следвало да бъде прекратено поради просрочие на подадената жалба.

От друга страна, следва да се отчете обстоятелството какви са основанията на Б. за сезиране на КЗЛД – извършени нарушения на чл. 2, ал. 2, т. 1 и чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗЛД. Видно от мотивите в оспорвания ИАА, чрез същия се установява единствено нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗЛД, като се приравнява направомерното обработване на лични

данни, несъобразено и със законоустановените цели, на неправомерното им съхраняване в посочените в Наредба № 8 срокове. В легалната дефиниция от § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗЗЛД се посочва, че „обработване на лични данни” е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване”. Съхраняването на личните данни на Н. Б. в бюлетините за наложени административни наказания по чл.78а НК, след изтичане на нормативно установения срок, представлява обработване на същите допълнително по начин, несъвместим с целите, за които същите са били събрани.

Приложенията по делото препис-извлечение на протоколи от проведени заседания на КЗЛД на 25.09.2013г., 30.10.2013г. и 31.10.2013г. съответстват на разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Правилника, доколкото са посочени: датата и мястото на провеждане на заседанието, присъстващите членове на комисията и служители от администрацията, приетият дневен ред, направените по него изказвания и взетите решения. **Решение № Ж-328 от 18.11.2013г.**, като взето с изискуемото мнозинство и подписано от лицата, участващи в гласуването на 30.10.2013г. – В. Ш., К. Д., В. Е., М. М. и В. Ц., не е постановено при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила. Съдът намира, че липсва предпоставката за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

На четвърто място, съдът констатира, че не е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – противоречие с материалноправните разпоредби на закона. Законодателят императивно е установил допустимите хипотези за обработване на лични данни на физически лица в разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1-т. 7 от ЗЗЛД. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД „обработването на лични данни е допустимо само /.../ при необходимост за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни”. Жалбоподателят е извел две предпоставки за установяване на нарушение на ЗЗЛД – чл. 2, ал. 2, т. 1 и чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗЛД, а именно обработване на лични данни законосъобразно и добросъвестно, съответно събиране за конкретни, точно определени и законни цели и необработване допълнително по начин, несъвместим с тези цели. КЗЛД, в атакуваното решение,

обективира извод единствено за нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД, като приравнява съхраняването на личните данни на Б. от страна на РС – [населено място], на неправомерно обработване, несъвместимо със законоустановените цели.

Неоспорен в хода на производството е фактът, че РС – [населено място], е администратор на лични данни по смисъла на чл. 3 от ЗЗЛД и като такъв може да обработва лични данни в съответствие с чл. 4 и чл. 5 от ЗЗЛД. В бюрото по съдимост към РС, съгласно чл.2 от Наредба №8/26.02.2008г. се съхранява информация за лицата, родени в района на съда, които са: 1. осъдени от български съдилища; 2. освободени от наказателна отговорност от български съдилища и са им наложени административни наказания по чл. 78а от Наказателния кодекс; 3. български граждани, осъдени от чуждестранни съдилища с влязъл в сила съдебен акт по наказателни дела, приет за изпълнение по реда на чл. 453 - 470 от Наказателно-процесуалния кодекс. Съгласно чл. 5, ал. 1 от Наредбата „регистрацията на осъдените лица в бюрата за съдимост се извършва чрез бюлетини за съдимост и бюлетини за наложени административни наказания по чл. 78а НК на хартиен носител и в електронен архив”, като бюлетините за наложени административни наказания по чл. 78а НК се съхраняват и унищожават в срок пет години от влизане в сила на съдебния акт - чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8 в редакцията й към момента на издаване на свидетелство за съдимост – 17.05.2012г., и към момента на изпращане на писмо рег. № 777 от 24.09.2012г. до РДГП – [населено място]. Видно от събраните по делото доказателства Решение № 19/18.10.2001г. по дело № 10/2001г., по описа на РС – [населено място], е влязло в сила на **02.11.2001г.**, следователно – срокът за съхраняване на информация за наложеното административно наказание по чл. 78а от НК е изтекъл на **02.11.2006г.** След тази дата всяко обработване на личните данни, несъответно на чл. 4 и чл. 5 от ЗЗЛД, е неправомерно, поради което за същото следва да бъде наложено административно наказание по реда и условията на ЗЗЛД.

Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя за приложение на чл. 40, ал. 1 и чл. 28, ал. 3 от Наредбата. По смисъла на чл. 33, ал. 5 от Наредбата справка за съдимост се издава за служебна цел на: 1. съд, прокуратура и разследващи органи; 2. органите по § 1, т. 1 и 2 от допълнителните разпоредби на Закона за защита на класифицираната информация; 3. учреждения и ведомства, когато по закон имат право да получават такива сведения; 4. съдебни органи на друга държава, когато това е предвидено в международен договор, по който Република Б. е страна, или в акт на Европейския съюз /ЕС/; 5. централен орган за

предаване или приемане на информация за съдимост от страна - членка на ЕС; б. чуждестранни дипломатически и консулски представителства в Република Б. за техни граждани, в която се вписват всички осъждания и наложени административни наказания по чл. 78а от НК /чл. 40, ал. 1 от Наредба № 8/. По настоящото дело не е приложена издадената справка за съдимост, както и копие от Решение № 19/18.10.2001г. по дело № 10/2001г. на РС – [населено място], изпратено като препис с писмо № 777/24.09.2012г. до РДГП – [населено място] /чл. 36 от Наредбата/. Към справката по преценка на Председателя на районния съд или определен от него заместник в зависимост от целта, за която се иска, се прилага копие на бюлетините за съдимост. На основание чл. 28, ал. 1 от Наредбата /в редакцията ѝ към момента на издаване на свидетелството за съдимост – 17.05.2012г. и към момента на изпращане на писмо рег. № 777 от 24.09.2012г. до РДГП – [населено място]/ „бюлетинът за наложено административно наказание по чл. 78а НК след получаването му в бюрото за съдимост се завежда в азбучния указател и в електронния архив и в тях се вписват: 1. датата на получаването на съдебния акт; 2. данните, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 1 - 4 и 6; 3. датата и номерът на съдебния акт; 4. датата на влизане на съдебния акт в сила; 5. съдът, който го е постановил; 6. номерът на делото, по което му е наложено административното наказание”. Цитираната от жалбоподателя разпоредба на чл. 28, ал. 3 от същия нормативен акт е нова, обн. ДВ.бр.14/2013г. в сила от 15.02.2013г. и относима към определените за унищожаване бюлетини, без да се заличават имената на лицата и вписаните сведения. Към момента издаване на свидетелство за съдимост – 17.05.2012г. и на изпращане на писмо рег. № 777/ 24.09.2012г., същата не е съществувала, поради което е и неприложима в настоящото спорно административно правоотношение. С редакцията от ДВ, бр. 14 от 12 Ф. 2013г., в чл. 31, ал. 1 от Наредбата е въведен нов срок за съхраняване на бюлетините за съдимост - петнадесет години от влизане в сила на съдебния акт, който жалбоподателят претендира, че е приложим в настоящия случай. Доколкото законодателят не е уредил въпроса за заварените правоотношения, а петгодишният срок за съхраняване е бил изтекъл към 02.11.2006г., то за периода до издаване на свидетелството за съдимост, РС – [населено място], неправомерно е съхранявал личните данни на Н. Б.. Нещо повече, Районният съд е администрирал личните данни в нарушение на закона към момента на изпращане на писмо рег. № 777 от 24.09.2012г. до РДГП – [населено място], и при постановяване на определението от 06.08.2013г. Вярно е, че към датата на отправяне на искането личните данни на Б. да бъдат заличени – 05.08.2013г., е отпаднал петгодишният срок за

съхраняването им, като е променен на 15 години, но последния не следва да се прилага за правоотношения, чиито последици вече са настъпили в минал период. Съгласно чл.14 ал.1 ЗНА обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба. Ал.2 предвижда, че обратна сила на нормативен акт, издаден въз основа на друг нормативен акт, може да се даде само ако такава сила има актът, въз основа на който той е издаден. Наредба №8/26.02.2008г. на Министерство на правосъдието е издадена на основание чл.77 ал.4 от Закона за съдебната власт и съдът счита, че бюлетина за наложено административно наказание на Н. Б. не следва да продължава да се съхранява от РС-гр.С. в срок до 02.11.2016г.

В настоящия казус се касае за особената хипотеза на налагане на административно наказание по чл.78а от НК, по повод на които се създават бюлетини по реда на глава Трета от Наредбата. Следователно – след дата **02.11.2006г.** е отпаднало правното основание за предоставяне на лични данни по смисъла на чл. 2, ал. 2, т. 1 и т. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД от страна на РС – [населено място], който извод обезпечава извършването на нарушение на правилата по ЗЗЛД. В тази връзка може да се посочи и разпоредбата на чл.25 ал.1 т.1 и ал.2 от ЗЗЛД, съгласно която след постигане целта на обработване на личните данни администраторът е длъжен да ги унищожи. След постигане целта на обработване на личните данни администраторът ги съхранява само в предвидените в закон случаи.

Тъй като в настоящия случай се касае за служител на МВР, чието правоотношение е прекратено въз основа на издадената справка за съдимост и Решение № 19/18.10.2001г. по дело № 10/2001г. на РС – [населено място], със Заповед № 4153/23.10.2012г., връчена на 30.10.2012г. /л. 22 от делото/, то следва да се коментира и приложението на чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Съгласно цитираната норма държавен служител в МВР може да бъде дееспособно физическо лице, което не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс. На първо място, въпросът за незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение не е предмет на настоящото производство, а се извежда единствено като последица от неправомерното обработване на личните данни на Б.. След направена служебна справка се установи, че Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя е оспорена от него пред Административен съд София-град. С решение №

1846/19.03.2013г. по дело № 10904/2012г. Заповед № 4153/23.10.2012г. е потвърдена, но в мотивите му не е разгледан въпросът за издаването на свидетелство за съдимост въз основа на водените от РС – [населено място], бюлетини по смисъла на Наредба № 8. Решение № 1846/19.03.2013г. е оставено в сила с Решение № 3525/13.03.2014г. по дело № 6054/2013г. на Върховен административен съд, П. отделение, отново без произнасяне относно съдържанието на свидетелството за съдимост. В настоящия случай не се оспорва съдържанието на свидетелството за съдимост, като предоставено във връзка със Закона за защита на класифицираната информация, а се обсъждат предпоставките за издаването му – съдържанието на бюлетините за наложено административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс. За пълнота на мотивите – съдът следва да посочи и следната съдебна практика - Определение № 285 от 09.01.2013г. по адм. дело № 15380/2012г., VI отд. на ВАС, с което се отменя Определение № 607 от 27.11.2012 г. по адм. д. № 888/2012 г. на Административен съд Плевен; Решение № 10618 от 20.07.2012г. по адм. дело № 15278/2011г., VII отд. на ВАС, с което се оставя в сила Решение № 312/31.10.2011г. по адм. д. № 305/2011г. на Административен съд Ямбол. Изложени в цитираните съдебни актове са следните съображения: „разпоредбата на чл. 39, ал. 1 от Наредба № 8 е регламентирано кои обстоятелства се вписват в свидетелството за съдимост - данните по чл. 35, ал. 1 и всички осъждания на лицето. Не е предвидена хипотеза за вписване в свидетелството за съдимост на наложено административно наказание по чл. 78а от НК. Същото е определено с оглед предвидената в глава X. от НПК процедура за освобождаване от наказателна отговорност на лице за извършено престъпление при наличие на предпоставките по чл. 78а от НК и прилагане на разпоредбите на ЗАНН. Независимо, че деянието остава престъпно по своя характер, административното наказание не се третира като осъждане, поради което, съгласно цитираната норма на чл. 39 от Наредбата, същото не се отразява в свидетелството за съдимост. Действително в разпоредбата чл. 179, ал. 1, т. 2. от ЗМВР е регламентирано, че държавен служител в МВР може да бъде дееспособно физическо лице, което не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс. Правото на преценка обаче дали оспорвания отговаря на изискванията на закона да бъде държавен служител в МВР, е на органа по назначаването. Съгласно действащите вътрешноведомствени

нормативни актове, за последния съществува задължение да изиска справка за наложени административни наказания по чл. 78а от НК на кандидата за работа в МВР по реда на чл. 32 от Наредбата преди същият да бъде назначен”.

Предвид това се установи безпротиворечиво, че не е налице предпоставката за отмяна на ИАА съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – нарушение на материалноправните разпоредби на закона.

На пето място, съгласно чл. 146, т. 5 от АПК оспорването на административните актове се осъществява и при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 1, ал. 2 от ЗЗЛД целта на закона е да се гарантира неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободното движение на данни. Следователно, Н. Х. Б. е упражнил правото си да сезира КЗЛД с цел установяване на неправомерно обработване на личните му данни от Районен съд – [населено място]. Ефективната защита на неприкосновеността на личността и личния живот се осъществява именно в случаите, в които КЗЛД установява безпротиворечиво нарушение на императивните разпоредби на ЗЗЛД. В този смисъл атакуваното решение е издадено при спазване на основните принципи, инкорпорирани посредством целта на закона в чл. 1, ал. 2 от ЗЗЛД.

Въз основа на изложените мотиви, съдът приема постановеното решение като издадено от компетентен административен орган, в установената от закона форма, без да са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, при който извод подадената срещу него жалба се явява неоснователна.

Съгласно чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД „за нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лева”. Съдът намира, че приложение не намира нормата на чл. 28, б. „а” от ЗАНН, предвиждаща наказващият орган да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Вярно е, че преценката за “маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол, поради което когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, наказателното постановление следва да бъде отменено поради издаването му в противоречие със закона – арг. ТР № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г. на ОНСК на ВКС.

„Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения, без значение дали нарушението е резултатно или формално”. В настоящия случай Районен съд – [населено място], действително е извършил нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗЗЛД, поради което е наложено и административното наказание „имуществена санкция” в предвидения от закона размер – 11 500 лева. При постановяване на атакувания акт КЗЛД е обсъдила обстоятелствата по чл. 27 от ЗАНН относно факта, че нарушението е първо за Районния съд, но от същото са последвали неблагоприятни за Н. Б. последици, от които и прекратяване на съществуващото му служебно правоотношение с МВР. Следователно – и в тази част, атакуваното решение е законосъобразно, постановено с оглед действително осъществилата се фактическа обстановка, а размерът на наказанието е близък до законовия минимум.

По изложените съображения и в заключение, съдът приема, че подадената жалба е неоснователна и недоказана по своето правно основание и следва да бъде отхвърлена, постановеният акт е законосъобразен и не подлежи на отмяна на нито едно от основанията на чл.146 АПК. При извеждане на окончателните правни изводи, съдът приложи и правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, защото ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна правни последици.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София - град, Второ отделение, 22 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Районен съд – [населено място], представляван от административен ръководител – Председател Е. З. Т. срещу **Решение № Ж-328 от 18.11.2013г.** на Комисията за защита на

личните данни, като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на РБ.

Административен съдия: